

Гийом Мюсо

ЗАЩОТО ТЕ ОБИЧАМ

София, 2012

Преводът е направен по изданието:

GUILLAUME MUSSO
PARCE QUE JE T'AIME
XO ÉDITIONS

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното съгласие на „Изток-Запад“.

© XO Éditions, 2007

© gettyimages, снимка на корицата, 2012

© Паисий Христов, превод, 2012

© Издателство „Изток-Запад“, 2012

ISBN 978-619-152-002-2

МОИ ГИГОМ МЮСО ЗАЩОТО ТЕ ОБИЧАМ

Превод от френски
Паисий Христов

Редактор
Владимир Атанасов

*Нищо друго не ни дава възможност
така добре да разберем, че действител-
ността е зле устроена и че не е в състоя-
ние да задоволи човешките желания,
въжделения и мечти, както един роман.*

Марио Варгас Льоса

Съдържание

1. Нощта, когато всичко започна.....	7
2. Изчезналата	14
3. Някой, който прилича на мен	24
4. Път в нощта	36
5. Светлина	38
6. Жива.....	40
7. Made in heaven.....	46
8. Терминалът	50
9. Алисън. Първи спомен	60
10. В самолета.....	66
11. Иви. Първи спомен	76
12. Марк и Алисън	83
13. Алисън. Втори спомен	86
14. Колелото на живота	96
15. Иви. Втори спомен.....	102
16. Иви. Трети спомен	107
17. Губейки своята вяра	111
18. Да оцелееш	116

19. Марк и Конър. Първи спомен	119
20. Марк и Конър. Втори спомен	128
21. Отвъд облаците	142
22. Иви. Четвърти спомен	143
23. Паролата.....	148
24. Хубавият живот	156
25. Марк и Конър. Трети спомен	160
26. Прошката ще бъде нашето отмъщение	176
27. Алисън. Трети спомен	182
28. Животът пред теб	191
29. Нощта, когато всичко започна	194
30 . Отвори очи	205
31. Както преди.....	210
32. Истината	213
Епилог 01. Животът след това...	
Марк и Алисън	222
Епилог № 2. Тяхната история...	
Иви и Конър	226
Между нас	233

Нощта, когато всичко започна

Трябва да свикнем с това, че на най-важните
кръстовища в живота ни няма пътни знаци.
Ърнест Хемингуей

Декември 2006 г.

Бъдни вечер, в центъра на Манхатън...

Още от сутринта непрестанно вали сняг. Вкочанен от студ, въпреки вакханалята от светлини, „градът, който никога не спи“, като че ли живее на бавни обороти. За Бъдни вечер уличното движение е учудващо спокойно – пухкавият слой сняг и дебелите преспи затрудняват всякакъв опит за придвижване.

На пресечката на „Медисън авеню“ с „36-та улица“ лимузините вървят в забавен каданс една след друга. Те оставят своите пътници пред хубава сграда в ренесансов стил, където е седалището на „Морган Лайбръри“, една от най-престижните културни фондации в Ню Йорк, празнуваща днес своята стогодишнина.

Величественото стълбище е същинска вихрушка от смокинги, разкошни рокли, скъпи кожи и бижута. Тълпата се насочва към пристройка от стъкло и стомана, чрез която сградата хармонично се вписва в ХХІ век. На последния етаж широк коридор води към помещение, където зад витрини са изложени някои от съкровищата на институцията: библия на Гутенберг, средновековни ръкописи с миниатюри, картини на Рембранд, Леонардо да Винчи и Ван Гог, писма на Волтер и Айнщайн, даже и парче от хартиена салфетка, върху което Боб Дилан е написал текста на песента *Blowin' in the Wind*.

Постепенно всички се смълчават, закъснелите бързат да заемат местата си. Тази вечер част от читалнята е специално пригодена, за да могат неколцина привилегировани да чуят как цигуларката Никол Хатауей изпълнява сонати на Моцарт и Брамс.

Музикантката излиза на сцената, посрещната с аплодисменти. Тя е около трийсетгодишна млада жена с грациозна и овладяна походка. Кок а ла Грейс Кели ѝ придава вид на героиня от филмите на Хичкок. Получила оvationите на международните сцени, тя е свирила с най-прочутите оркестри и още с първия си диск, записан на шестнайсетгодишна възраст, е спечелила безброй награди. Пет години по-късно болезнена драма е съсипала живота ѝ, но въпреки това, заради предизвикания широк отзвук в пресата и телевизията, нейната известност дори е нараснала и е излязла извън кръга на меломаните.

Никол поздравява публиката и намества инструмента си. Класическата ѝ красота е в пълна хармония с изящната патрицианска сграда и цигуларката съвсем естествено се вписва сред античните гравюри и средновековните ръкописи. С не принудиено, но уверено движение лъкът ѝ веднага влиза в диалог със струните, който ще продължи по време на целия концерт.

Навън в студената нощ снегът продължава да вали.

Вътре цари комфорт, лукс и изисканост.

На по-малко от петстотин метра, недалеч от метростанцията „Гранд Сентръл“, леко се повдига капак на канализационната мрежа и се показва рошава глава с обезобразено лице и с празен поглед в очите.

Мъжът държи в ръцете си черен лабрадор, пуска го и се измъква, макар и трудно, върху заснежения тротоар. Криволичейки по платното под воя на клаксоните, той пресича улицата с риск да бъде прегазен.

Слаб и мръшав, този бездомник е облечен в мръсно и изляняло палто и срещащите го минувачи инстинктивно се отдръпват, ускорявайки крачка.

И това е естествено. Той знае, че предизвиква страх у хората, че мирише на кир, пикоч и пот.

Навършил е едва трийсет и пет години, а вече изглежда на петдесет. В миналото е имал работа, жена, дете и дом. Но то е било отдавна. Сега е само блуждаеща сянка, загърнат в дрипи призрак, който ломоти несвързани думи.

Едва се държи на крака: не върви, не се олюлява, а по-скоро се влачи по улицата.

Кой ден сме? Коя дата? Кой месец?

Той вече не знае. В главата му е пълна бъркотия. Светлините на града като че ли се размиват пред очите му. Носените от вятъра ледени снежинки го бодат по лицето като остриета. Краката му са премръзнали, стомахът го боли, костите му са готови да се счупят.

Изминали са две години, откакто е напуснал човешкото общество, за да се скрие в недрата на града. Както хиляди други бездомници, и той е потърсил подслон в тунелите на метрото, в градската канализация, в железопътната мрежа. Нека почтените граждани и туристите бъдат спокойни: политиката на нулева толерантност, прокламирана от общинските власти, е дала своите плодове, почистила е грижливо Манхатън, но само на повърхността. Под блестящите небостъргачи шава един паралелен град: Ню Йорк на човешките отрепки, изпълващи огромната система от тунели, ниши и дупки. Хиляди „хора-къртици“, изхвърлени на сметището, бягат от полицейското преследване и се укриват в тесните мръсни подземни коридори сред плъхове и изпражнения.

Така е...

Мъжът бръква в джоба си и изважда бутилка долнопробен алкохол. Разбира се, че пие. Как иначе?

Обилна глътка, после още една...

За да забрави студа, страха, мръсотията.

За да забрави предишния си живот.

* * *

Никол Хатауей прави последно движение с лъка. Цели два такта над публиката се носи вгълбено мълчание. Прословутото мълчание, произлизащо от духа на Моцарт, представляващо самото то частица от Моцарт... После изведнъж се сгромолява под нестихващите аплодисменти.

Цигуларката прави поклон, поема букет цветя и прекосява помещението, съпроводена от безброй поздравления. Въпреки че гостите са ентузиазирани, Никол знае, че представянето ѝ не е било блестящо. Изпълнила е сонатите много енергично, с отлична техника и с лазерна чистота.

Но не от душа и сърце.

Разсеяна, тя стиска механично няколко ръце, едва допира устните си до чаша с шампанско и вече търси начин да се оттегли.

– Искаш ли да се прибираме, мила?

Гийом
Мюсо

Тя бавно се обръща към вдъхващия спокойствие глас. С чаша мартини в ръка пред нея стои Ерик, нейният приятел. Той е адвокат по бизнес дела и от няколко месеца споделя в една или друга степен живота си с нея. Винаги внимателен и предвидлив, и този път той се оказва там в момента, когато тя има нужда от него.

– Да. Чувствам се малко замаяна. Закарай ме вкъщи.

Изпреварвайки нейния отговор, той вече се е втурнал към гардероба и ѝ подава финото сиво палто, което тя облича, пристягайки яката си.

След бързото сбогуване с домакините двамата слизат по великолепното мраморно стълбище, докато на етажата празникът едва започва да набира сила.

– Ще ти извикам такси – предлага ѝ Ерик, когато се приближават до изхода. – А аз ще отида да си прибера колата от кантората и ще дойда при теб.

– Ще те придружа, за по-малко от пет минути ще сме там.

– Шегуваш се! Виж какво гадно време.

– Имам нужда да повървя и да подишам чист въздух.

– Но навън може да е опасно!

– Откога стана опасно да се изминат триста метра пеша?

Пък и нали съм с теб.

– Както искаш.

Те излизат мълчаливо на тротоара и в острия студ с бърза крачка стигат до „Пето авеню“. Автомобилното движение е все така слабо, тежкия едър сняг продължава да засипва припихналите градини.

Сега колата е вече само на сто метра, от другата страна на Брайънт Парк. При хубаво време това място представлява приятен кът, покрит със зеленина, идеален за отдих на слънце, за пикник или за партия шах близо до фонтана. Но тази вечер той е потънал в мрак, пуст и зловещ...

– ДАВАЙ МАНГИЗИТЕ!

Никол надава вик.

Пред очите ѝ като светкавица блясва острието на нож.

– ДАВАЙ МАНГИЗИТЕ, МАМКА МУ! – изревава негодуникът с ножа.

Той е дебел и силен мъж на неопределена възраст. Бръснатото му теме се показва изпод тъмното наметало, което му

стига до коленете. Лицето му, в което като от две дупки просветват с налудничав блясък очите му, е прорязано по цялата си дължина от подпухнал белег.

– ПО-БЪРЗО!

– ДОБРЕ, ДОБРЕ! – предава се Ерик, изважда портфейла си и същевременно сам му подава своя „Брайтлинг“ и мобилния си телефон.

Мъжът ги взема, после се приближава към Никол и посяга да изтръгне чантата и калъфа на цигулката. Музикантката се опитва да надмогне страха си, но няма сила да вдигне поглед към нападателя и само притваря очи. Докато ръката му изтръгва перлената ѝ огърлица, тя започва да си казва наум азбуката наобратно. И то много бързо. Както е правела като дете, за да преодолее страха си.

Я Ю Ъ Ъ Щ Ш Ч...

Това е единственото нещо, върху което е успяла да съсредоточи вниманието си с надеждата, че този миг ще остане само като лош спомен.

Ц Х Ф У Т С Р П...

Той ще си отиде, след като е получил това, което иска: пари, мобилен телефон, бижута...

О Н М Л К Й И...

Ще си отиде. Какво ще спечели, ако ни убие?

З Ж Е Д Г В Б А...

Но когато отваря очи, мъжът все още стои там, държи в ръката си нож и замахва да ѝ нанесе удар.

Ерик вижда замаха, но е скован от страх и не прави и най-малкото движение, за да я предпази.

Защо ли не е изненадана от неговото поведение?

При всяко положение Никол няма време да помръдне. Безсилна свидетелка на ставащото, тя вижда обезумяла острието, което ще ѝ пререже шията.

Значи това е бил нейният живот? Едно обещаващо начало, бляскава среда, последвана от слизане в ада, и накрая отвратителен ненадеен завършек. С жестокото усещане, че е героиня на неприключила история...

Странно! Говори се, че когато умира, човек вижда като на лента важните моменти от живота си. А в съзнанието на Никол изниква само една картина: безкраен пуст морски бряг, където има само двама души, и те

радостно ѝ махат с ръка. Съвсем ясно разпознава лицата им. Първото е на единствения мъж, когото някога е обичала, но така и не е успяла да задържи. А другото е на дъщеря ѝ, която не е съумяла да предпази.

* * *

Мъртва съм.

Не. Още не съм. Защо?

Някой изниква изневиделица.

Бездомник.

Никол предполага, че ще последва ново нападение, но разбира, че новодошлият се опитва да я спаси. Всъщност той е поел с рамото си удара на ножа. Въпреки че е ранен, става бързо, нахвърля се стръвно върху нападателя, успява да го обезоръжи и да го принуди да изпусне взетата плячка. Между двамата се завързва лют ръкопашен бой. Макар и дребен на ръст, бездомникът в крайна сметка надделява над своя противник. Подпомогнат от черния си лабрадор, успява в края на краищата да го прогони.

Но победата си има цена. Останал без сили, той рухва ничком върху замръзналия тротоар.

Виждайки това, Никол се втурва към него, изгубвайки по пътя лачената си обувка.

Ето я коленичила върху скрежа до главата на човека, който току-що ѝ е спасил живота. Забелязва следи от кръв върху снега. Защо ли този бездомник се е изложил на такъв риск заради нея?

– Ще му дадем двацет долара, за да му се отблагодарим – предлага несръчно Ерик и прибира портфейла и телефона си, останали в пръхкавия сняг. Сега, когато опасността е отстранена, адвокатът възвръща свойствената си надменност.

Никол го поглежда с ненавист.

– Не виждаш ли, че е ранен?

– В такъв случай ще позвъня в полицията.

– Не трябва да звъниш в полицията, а да извикаш линейка!

Тя с мъка успява да обърне непознатия по гръб. Слага ръка на обилно кървящото му рамо и поглежда обраслото му с гъста брада лице.

Едва когато се взира в трескавите му очи, които втрещено я гледат, тя успява да го познае.

Тогава нещо в нея се пречупва. Гореща вълна облива цялото ѝ тяло. Все още не може да разбере дали това е болка, или облекчение. Рана от изгорено или надежда, избликнала внезапно в тази зимна нощ.

Навежда се към ранения, приближава лицето си до неговото, за да го предпази от снежната вихрушка, която се вие около тях.

– Какво правиш? – пита я загрижено Ерик.

– Затвори телефона и докарай колата си – нарежда му тя и се изправя.

– Защо?

– Този мъж... аз го познавам.

– Как така го познаваш?

– Помогни ми да го закараме вкъщи – казва му тя, без да му отговори.

Ерик разтърсва глава, въздиша и възкликва:

– Но кой, по дяволите, е този тип?

Със зареян в празното поглед Никол мълчи известно време, преди да промълви:

– Това е Марк, моят съпруг.

Изчезналата

*Никога не сме толкова изложени
на страдание, колкото когато обичаме.*
Фройд

Бруклин, отгатък реката, в приветливия комфорт на малка викторианска къща, украсена с кулички и с гаргойли...

В камината пращи буен огън.

Все още в безсъзнание, Марк Хатауей лежеше на дивана в хола. Краката му бяха загърнати с дебело одеяло. Наведена надрамото му, д-р Сюзън Кингстън тъкмо беше зашила раната му.

– Повърхностна е – обясни тя на Никол, сваляйки ръкавиците си. – Повече ме безпокои общото здравословно състояние на Марк: развил е тежък бронхит, тялото му е покрито с хематоми, има и доста следи от измръзване.

Малко преди това същата вечер, докато се наслаждаваше на традиционния коледен пудинг, Сюзън беше извикана по телефона от своята съседка Никол Хатауей с молба да окаже помощ на ранения ѝ мъж.

Макар и изненадана, лекарката не се поколеба и за миг. Тя и нейният съпруг познаваха добре Марк и Никол. Преди да се случи онази драма преди пет години, двете съпругески двойки изпитваха взаимна симпатия и често излизаха заедно, за да опитат кухнята на един или друг италиански ресторант в Парк Слоуп, да си купят нещо от антикварите в Бруклин Хайтс или да потичат през уикенда по обширните зелени поляни на Проспект Парк.

Днес онова време изглеждаше далечно, сякаш никога не е съществувало.

Вглеждайки се в Марк, Сюзън не можеше да сподави ужасното усещане за нещо объркано.

– Ти не знаеше ли, че живее на улицата?

Никол не беше в състояние да отговори и само поклати отрицателно глава.

Една сутрин преди две години Марк ѝ каза, че заминава, че няма сили да продължава живота си „ей-така“, че вече не издържа. Тя стори *всичко*, за да го задържи, но понякога и *всичко* не е достатъчно. Оттогава насетне нямаше ни вест, ни кост от него.

– Дадох му успокоително и антибиотици – каза Сюзън, прибирайки докторските си принадлежности.

Никол я изпрати до вратата.

– Утре сутринта ще мина пак – обеща ѝ лекарката. – Но...

Тя не довърши изречението си, защото почувства срам и ужас от това, което щеше да каже.

...не го оставяй да излезе в това състояние – добави тя. – Иначе... ще умре.

* * *

– Е, и?

– Какво „е, и“?

– Какво ще правим? – попита Ерик. – С мъжа ти?

Адвокатът крачеше насам натам из кухнята с чаша уиски в ръка.

Никол го изгледа със смесено чувство на досада и отвращение. Какво ли правеше от близо година с този тип? Как го бе допуснала да проникне в живота ѝ? Защо се бе закачила за него?

– Върви си, моля те! – промълви тя.

Ерик поклати глава.

– В никакъв случай няма да те изоставя в такъв момент.

– Когато ножът бе опрял в шията ми, май не се бе притеснил да ме изоставиш!

Силно засегнат, той замръзна на мястото си и трябваше да мине известно време, преди да опита да се оправдае.

– Но аз изобщо нямах време да... – понечи той да каже нещо, но не довърши.

– Върви си! – повтори сухо Никол.

– След като настояваш... Но утре сутринта ще ти се обадя – добави Ерик, преди да изчезне.

Почувствала облекчение от това, че се е отървала от него, Никол се върна в хола. Изгаси всички лампи и безшумно приближи един фотьойл до дивана, за да бъде колкото се може по-близо до Марк.

Само оранжевите отблясъци на жаравата в камината осветяваха стаята и създаваха спокойна атмосфера.

Изтощена и объркана, Никол хвана ръката на мъжа си и притвори очи. Колко щастливи бяха в тази къща! Каква неистова радост бяха изпитали в деня, когато я откриха! Такива къщи, тип *браунстоун*, с кафява каменна фасада и с кокетна градинка, се строели масово в средата на XIX в. Бяха я купили преди десет години, точно преди да се роди детето, което искаха да отгледат далече от влудяващата връва на Манхатън.

Няколко снимки в рамки, поставени върху полиците на библиотеката, напомняха за щастливите им дни. На първата са мъж и жена, хванати за ръка, със съучастнически погледи, преизпълнени с нежност. Романтична почивка на Хавайските острови, рисковано преминаване с мотор през Големия Каньон... Следва ехографска снимка и правена няколко месеца по-късно снимка на бебе с кръгло лице, празнуващо първата си Коледа. На последните снимки бебето е вече малко момиченце, на което са паднали първите зъбки. То позира наперено пред жирафите в зоологическата градина в Бронкс, оправя си шапчицата под падащия сняг в щата Монтана или показва пред обектива двете си риби-клоуни Ернесто и Капучино.

Полъх от изчезналите завинаги щастливи дни.

Марк покашля в съня си. Тръпка премина по тялото на Никол. Мъжът, който спеше на дивана, нямаше нищо общо с този, за когото се бе омъжила. Само дипломите и наградите му, които висяха на стената като трофеи, напомняха, че Марк бе популярен млад психолог. Като специалист по проблемите на резилиентността¹, към него се обръщаха Федералната авиационна администрация и Федералното бюро за разследване при въздушни катастрофи или при вземане на заложници. Непосредствено след 11 септември той бе включен в групата психолози, натоварени да следят състоянието на семействата на

¹ Резилиентност (психол.) – способност за справяне с шокови и кризисни състояния. – Б.пр.

жертвите и на служителите от Световния търговски център, които бяха оцелели след катастрофата. Защото човек никога не излиза невредим от такава драма. Една част от нас остава завинаги в плен на виковете, на пламъците, на кръвта. Оцелелите не могат да не се чувстват омърсени, разяждани от чувство за вина и от някаква глуха тревога, разкъсвани от натрапчивия въпрос, който никога няма да получи отговор: защо вие останахте живи, а другите – не? Вие, а не вашето дете, жена ви, родителите ви?

Успоредно с пряката си работа на психолог, Марк бе публикувал статии върху експериментите си в научнопопулярни списания с голям тираж. В тях запознаваше читателите с новите терапевтични методи като ролевите игри и хипнозата – област, в която той и неговият съдружник и приятел от детските години Конър Маккой бяха смятани за основоположници. Така с ежедневната си работа Марк се бе утвърдил като авангарден психолог, който често се появяваше на телевизионните екрани и с тази бързо придобита известност той и Никол заеха челни позиции на медийната сцена. В своя брой, посветен на най-популярните съпругески двойки в Ню Йорк, престижното списание „Венити Феър“¹ им бе посветило статия от четири страници, илюстрирана с шикозни снимки. Истинско посвещаване в света на богоизбраните.

Но тази хубава приказка, записана на гланцирана хартия, продължи от ден до пладне. В един мартенски следобед петгодишната им дъщеричка Лейла изчезна в един търговски център в областта „Ориндж Каунти“, на юг от Лос Анджелис. Последния път, когато я били видели, тя разглеждаше играчките на витрината на един магазин „Дисни“. Нейната бавачка, австралийска девойка, я бе оставила сама за няколко минути, колкото да изпробва преоценени дънки в съседния магазин на „Дизел“.

Колко време бе изтекло, преди тя да забележи, че момичето го няма? „Не повече от пет минути“ – уверяваше следователите бавачката. В случая е все едно да се каже и цяла вечност. Всичко може да стане за пет минути.

¹ *Vanity Fair* – американско списание за изкуство, политика и мода. – Б.пр.

Знае се колко са важни първите часове след изчезването на едно дете. Тогава има най-голяма вероятност то да бъде открито. След като изминат четирийсет и осем часа, шансовете намаляват главоломно.

На онзи 23 март се бе изсипал пороен дъжд. Макар че момичето бе изчезнало посред бял ден сред толкова хора, следователите трудно можаха да съберат достоверни показания. Проследяването на записите от камерите за видеонаблюдение не дадоха никакъв резултат, както впрочем и разпитът на баващата, която наистина бе виновна, че не бе наглеждала детето, но не и за неговото отвлечане.

И тогава дните бяха започнали да се нижат...

В продължение на няколко седмици над сто полицаи със своите кучета търсачи и с хеликоптери бяха претърсили най-щателно района. Но въпреки положените от ФБР усилия, нито една следа не им позволи да открият детето.

...после месеците...

Липсата на улики силно затрудняваше полицията. Нямаше никакво искане за откуп, никаква що-годе надеждна следа. Нищо.

...и годините...

Вече пет години снимката на Лейла висеше по гарите, по летищата и в пощенските станции, редом с фотографите на други изчезнали деца.

Но Лейла бе неоткриваема.

Беше се изпарила.

* * *

На този 23 март 2002 г. животът за Марк се бе спрял.

Изчезването на дъщеричката му го бе хвърлило в пълно отчаяние.

Смазан от вътрешното сътресение, предизвикано от болката и вината, които изпитваше, той се бе откъснал от професията, от жена си, от приятеля си.

През първите месеци нае най-добрите частни детективи, за да проведат повторно най-щателно разследване.

Никакъв резултат.

Тогава самият той се бе втурнал да прави собствени издирвания, които също се бяха оказали напразни.

Това дирене, обречено на неуспех, бе продължило три години. После един ден и самият Марк изчезна, без да се обади нито на жена си, нито на своя приятел.

Никол не изживя подобно сътресение.

Отначало отчаянието ѝ бе подсилено от чувството за особена вина: тя бе настояла Лейла да отиде с нея в Лос Анжелес, където трябваше да изнесе серия от концерти; тя бе наела бавачката, по чиято вина ги бе сполетяла тази драма. За да избегне най-лошото, тя се бе отдала на свръхактивен начин на живот, непрестанно изнасяше концерти и правеше записи, дори се бе съгласила да сподели своята драма в пресата и по телевизията и по този начин бе склонила да стане жертва на едно нечистоплатно воайорство.

Понякога болката ѝ ставаше непоносима.

Когато не успяваше да се пребори с мрачните си мисли, Никол наемаше стая в хотел и се сгушваше под завивките като за зимен сън.

Всеки оцелява според силите си.

* * *

Горящ пън ненадейно изпращя в камината. Марк направи рязко движение и отвори очи. Изправи се мигновено и в продължение на няколко секунди не можеше да разбере къде се намира и какво беше се случило.

Като видя лицето на Никол, той постепенно се съвзе.

– Ранена ли си? – попита той жена си.

– Не, благодарение на теб.

За момент Марк изглеждаше, че отново ще изпадне в обичайното си безчувствено състояние, но миг след това скочи на крака.

– Не ставай, моля те, трябва да си почиваш!

Но той направи няколко крачки към големия прозорец, все едно не я беше чул. Отвъд стъклената преграда улицата блестеше бяла и притихнала.

– Къде са дрехите ми?

– Хвърлих ги, Марк. Бяха мръсни.

– А кучето ми?

– Доведох го тук, заедно с теб, но... то избяга.

– И аз се махам – извика той и залитна към вратата.

Тя застана пред него, за да му попречи да излезе.

Гийом
Мюсо

– Слушай, навън е нощ, ти си ранен, изтощен... Не сме се виждали от две години. Трябва да си поговорим.

Никол протегна към него ръка, но той я отблъсна.

Тя се хвана за него, но Марк се изтръгна, блъскайки се мимоходом в полиците на библиотеката. Една рамка падна на пода сред трясъка на разбито стъкло. Той я вдигна и я постави на мястото ѝ. Погледът му попадна върху снимката на дъщеря му. Със своята усмивка и весели зелени очи тя излъчваше щастие и жизнерадост.

Тогава нещо в него се пречупи и той, ридаяйки, се строполи, опрял гръб о стената. Никол се сгуши до гърдите му и те останаха така доста време, сплетени в обща прегръдка, сбlijжени от една и съща болка. С нежната си кожа тя се притискаше към неговото грапаво тяло, тънкият аромат на финия ѝ парфюм се смесваше със смрадта на бездомника.

* * *

Държейки мъжа си за ръка, Никол го отведе в банята, пусна водата от душа и излезе. Опиянен от приятната миризма на шампоана, Марк остана близо половин час под живителния горещ дъжд на душа. Ръсейки навсякъде вода, той се загърна с голяма хавлия и излезе в коридора, оставяйки локвички по излъскания паркет. Отвори вратата на някогашния си гардероб и установи, че дрехите му си стояха на мястото. Но погледът му изобщо не се спря върху костюмите „Армани“, „Бос“, „Дзень“ – останки от предишния му живот, – а предпочете да обеу гачета, дънки от пълтен плат, тениска с дълги ръкави и дебел пуловер.

После слезе при Никол в кухнята.

Тук съчетанието от дърво, стъкло и метал създаваше впечатляващ ефект на прозрачност. Дълъг работен плот с изчислени линии бе опрян до стената, а в средата на помещението бе обособено кътче с готварска печка и всички необходими кухненски уреди. Преди много години на това място цареше задушевната атмосфера на сутрешните семейни закуски, на следобедните хапвания с палачинки и на вечерите за влюбени. Но отдавна вече тук никой не се бе занимавал с готвене.

– Приготвих ти омлет с препечени филийки – каза му Никол, наливайки горещо кафе в голяма чаша.

Марк седна пред чинията си, но веднага след това стана. Ръцете му почнаха да треперят. Преди да се докосне до храната, трябваше да пие.

Под смаяния поглед на Никол той отвори трескаво първата попаднала му бутилка вино и погълна половината на две дълги глътки. После, временно успокоен, изяде храната и продължи да мълчи, докато най-сетне Никол се реши да го попита:

– Къде беше, Марк?

– В банята – отвърна той, без да я погледне.

– Не... Къде беше през последните две години?

– Долу.

– Долу?

– В тунелите на метрото, в градската канализационна мрежа, при бездомните.

Просълзена, жена му поклати глава в знак на неразбиране.

– Но защо?

– Много добре знаеш защо – повиши глас той.

Никол се приближи до него и го хвана за ръката.

– Но нали имаш жена, Марк, и професия, и приятели...

Той отдръпна ръката си и стана.

– Остави ме на мира!

– Обясни ми едно нещо! – извика тя и се опита да го задържи. – Каква полза имаш да живееш като клошар?

Мъжът втръпчи очи в нея.

– Живея така, защото не мога по друг начин. Ти можеш, но аз не мога.

– Не ми внушавай чувство за вина, Марк!

– Не те упреквам в нищо. Преподреди живота си, ако така ти изнася. Аз не съм в състояние да надмогна болката.

– Та ти си психолог, Марк. Помогнал си на много хора да преодолеят най-различни сътресения.

– Аз не искам да преодолеем тази болка, защото тя е единственото нещо, което ме крепи на този свят. Това е всичко, което остана от дъщеря ми, разбираш ли? Не минава и една минута, без да мисля за нея, без да се питам какво ѝ е направил нейният похитител, без да си задавам въпроса къде би могла да се намира в този момент.

– Тя е мъртва, Марк – промълви студено Никол.

Това вече беше повече, отколкото можеше да понесе. Той вдигна ръка към жена си и я хвана за гърлото, сякаш искаше да я удуши.

– Как можа да произнесеш тези думи?

– Пет години изминаха, Марк! – простена тя, освобождавайки се. – Пет години без никаква вест за нея, пет години без някой да ни е поискал откуп.

– Все пак остава някаква надежда...

– Не, Марк, свършено е. Няма смисъл да се надяваме. Тя не може да се появи току така. Това никога не се случва, разбираш ли, никога!

– Млъкни!

– Ако все пак се намери нещо, то ще е нейния труп. Нищо повече.

– Не е вярно!

– Вярно е. И не си мисли, че само ти страдаш. А какво да кажа аз, която изгубих не само дъщеря си, но и мъжа си?

Без да ѝ отговори, Марк излезе бързо от кухнята.

Никол го последва, решена да го атакува в собствения му окоп.

– Не си ли помислял, че бихме могли да имаме други деца? Не си ли си казвал, че с времето животът в тази къща би могъл да се възроди?

– Преди да имаме други деца, аз искам да откроя дъщеря си.

– Нека се обадя на Конър. От две години той те търси навсякъде. Би могъл да ти помогне да преодолееш мъката си.

– Не искам нищо да преодолявам. Дъщеря ми страда и аз искам да страдам заедно с нея.

– Но ако продължиш да живееш навън, ти ще умреш! Това ли искаш? Щом е така, върви! Пусни си един куршум в главата!

– Не искам да умра, защото желая да съм тук в момента, когато тя бъде намерена.

Никол имаше нужда от помощ. Тя взе мобилния си телефон и набра номера на Конър.

Вдигни, Конър, вдигни!

Някъде в нощта многократно отекна едно напразно повъняване. Никол разбра, че Конър няма да ѝ отговори и бе изгубила битката. Сама нямаше да успее да задържи мъжа си.

Марк пак легна на дивана в хола и спа няколко часа.

На разсъмване стана, взе спортен сак от гардероба и напъ-ха в него одеяло, наметка, няколко пакета с бисквити и много бутилки с алкохол.

Никол прибави мобилен телефон, батерия и зарядно.

– Ако все пак решиш да се обадиш на Конър или за да мога да се свържа с тебе...

Когато Марк отвори входната врата, снегът беше спрял и първите утринни лъчи обагряха града в синкави отблясъци.

Още щом стъпи на снежната покривка, черният лабрадор като по чудо се появи иззад близката кофа за боклук и радостно изджавка. Марк го почеса по главата в знак на привързаност. После духна на ръцете си, за да ги постопли, сложи сака на рамо и се отпрати към Бруклинския мост. Останала сама на прага, Никол гледаше как мъжът на живота ѝ се отдалечава в студеното утро. После застана на средата на улицата и му извика:

– Имам нужда от теб!

На десетина метра от нея Марк се обърна като замаян от удар боксьор и понечи да разпери ръце, сякаш искаше да ѝ каже, че съжалява.

После изчезна зад ъгъла.

Някой, който прилича на мен

Животът е низ от страхове.
Бьорк

Момичето, което си играеше с огъня.
Заглавие на роман на Стийг Ларшон

Кабинетът на д-р Конър Маккой се намираше в една от стъклениите кули на престижната многофункционална сграда „Тайм Уорнър Сентър“ в западната част на Сентръл Парк.

Конър се гордееше с кабинета си, обзаведен така, че пациентите да се чувстват добре и да получат възможно най-добрите грижи. Психологът си бе спечелил име и клиентелата му непрестанно растеше, въпреки че не всичките му колеги харесваха неговите нетрадиционни методи.

В тази коледна нощ Конър все още беше в своя кабинет, потънал в медицинското досие на някакъв болен. Една прозявка, която се опита да сдържи, го накара да хвърли поглед към часовника си.

Един и половина след полунощ.

В крайна сметка никой не го чакаше. Конър живееше само заради професията си и нямаше нито съпруга, нито семейство. Създал бе първия си кабинет заедно със своя приятел от детските години Марк Хатауей, с когото споделяха една и съща страст към психологията. И двамата бяха израснали в трудните условия на един чикагски квартал. Бяха изпитали отблизо страданието, преди да посветят своята кариера и енергията си на търсенето и прилагането на нови методи за терапия. Те жънеха зашеметяващи успехи, но това продължи до момента, когато Марк бе сполетян от нещастieto. Конър му бе дал цялата подкрепа, на която бе способен, възобновявайки заедно с него издирването на изчезналото момиче, след като полицията бе

отпуснала безпомощно ръце. Но тази помощ не се бе оказала достатъчна: сломен от мъка, Марк също бе изчезнал и това бе предизвикало у Конър дълбока покруса. Той не само че бе загубил най-добрия си приятел, но бе претърпял и най-големия си професионален провал.

За да прогони лошите спомени, Конър стана от фотьойла и си наля съвсем малко чисто малцово уиски.

– Весела Коледа! – промълви той, вдигайки чаша към отражението си в огледалото.

Ограден със стъклени пана и облян от някаква неземна светлина, кабинетът му предлагаше зашеметяваща гледка към парка. Върху една метална етажерка се извисяваха две скулптури в стил Джакомети, а на стената монохромна картина на Робърт Райман предизвикваше недоумение у онези, които виждаха в нея само бял квадрат. Конър обаче бе очарован от изящните преливания на светлината върху платното.

Да отгатнеш невидимото, да виждаш отвъд привидното...

Такава бе самата същност на неговата професия.

С чаша в ръка докторът разгледа няколко снимки на екрана на своя лаптоп. Това бяха изображения на част от мозъка на негов пациент. Конър винаги оставаше запленил от този вид снимки.

Да страдаш, да обичаш, да си щастлив или нещастен: всичко ставаше там, в гънките на мозъка, сред милиардите неврони. Желанието, паметта, страхът, агресивността, мисълта, сънят, всичко в известна степен зависеше от отделяните от организма химически субстанции, от невротрансмитерите, чиято роля е да предават съобщенията от един неврон на друг. Въодушевен от последните открития в невронауките, Конър бе сред първите, които се бяха заели с изясняването на биологическите причини за депресията. Изследването, в което бе взел участие, показваше, че една по-къса форма на транспортна ген предразполага човека към депресия или самоубийство. Следователно индивидите не се раждат равни и не реагират еднакво на изпитанията на живота.

Но Конър не се задоволяваше само с изследване на генетичния детерминизъм. Убеден, че психиката и биологията са тясно свързани, младият доктор винаги се бе стремил да се развива в двете области: психологията и

неврологията. Влиянието на генетичното наследство е безспорно, но в течение на човешкия живот мозъкът може да бъде препрограмиран чрез емоциите и любовта. Такова поне беше неговото убеждение: нищо не е дадено веднъж завинаги.

Докторът изпи уискито на екс, облече палтото си и излезе от кабинета си. В същата сграда имаше петзвезден хотел, много ресторанти и джазклуб. От всички етажи се носеше празнична врява, която засилваше още повече самотата на психолога.

В асансьора Конър отвори чантата си, за да провери дали не е забравил някое от досиетата, които имаше намерение да прегледа вкъщи. След два дена щеше да проведе сеанс по колективна психология и за да бъде ефективен, този тип терапия изискваше отлична предварителна подготовка.

Той слезе в подземния паркинг, достъпът до който се контролираше чрез система за разпознаване по ретината. Конър изпълни съответната процедура и стигна до колата си, сребрист „Астън Мартин“, който проблясваше с хиляди отражения. Лек натиск върху ключа, за да отвори колата и да усети миризмата на кожа. Сложи чантата си на дясната предна седалка и излезе на площад „Кълъмбъс Съркъл“. Снегът продължаваше да пада на едри парцали, от който улиците ставаха все по-хлъзгави. Конър стигна до „Авеню ъф ди Америкас“ и продължи към квартал Трайбека.

От радиото в колата звучеше електронната музика на „Рейдиохед“, която го отнасяше в някакво несигурно бъдеще, лишено от всякаква хуманност, в което човек навярно ще е загубил всичките си битки. Това звучене беше съвсем в унисон с душевното състояние на Конър, произтичащо от дълбоката незадоволеност, която никога не го напускаше.

На кръстовището с „Бродуей“ се опита да увеличи скоростта и едва не излезе от платното. Като че ли все по-често му харесваше да си играе с опасността и това за него бе своеобразен начин да чувства, че живее.

Спря на червен светофар в началото на Гринич Вилидж, наведе се над волана и за миг затвори очи.

Трябва да се съвзема!

Доскоро си мислеше, че благодарение на професията си окончателно е успял да надмogne предишните си страхове. Дори бе написал книгата „Да оцелееш“, за да разкаже своята история и да отправи към хората послание за надежда. Но с изчезването на Марк всичко бе отишло по дяволите и той отново бе изпаднал в опасно отчаяние, в пагубна самота, преследван от постоянното чувство за вина.

Конър разтриваше клепачите си, когато мобилният му телефон иззвъня и го изтръгна от обзелата го депресия. Той извади апарата от джоба си и видя, че на дисплея беше изписано едно име:

Никол Хатауей

Никол? Те почти не си говореха, откакто тя почна да излиза с този адвокат, Ерик. Пълен глупак. Сърцето му се разтуптя, защото у него се събуди надеждата да научи нещо за Марк, макар че това не му се струваше много вероятно. Възбуден, той тъкмо се готвеше да отговори, когато...

– ПО ДЯВОЛИТЕ!

Дясната врата на колата се отвори внезапно и някаква ръка грабна кожената му чанта. Без много да мисли, Конър изскочи и се втурна да гони крадеца, по-точно... крадлата.

Въпреки едрите снежинки той различаваше дългите коси на младо момиче, което притискаше плячката до гърдите си.

Конър тичаше все по-бързо, макар че рискуваше на всяка крачка да се просне върху заснежения тротоар. Беше само на два метра от нея, когато тя прекоси рязко улицата, минавайки между колите с риск да бъде прегазена.

Мръсница!

Забравил за всякаква предпазливост, Конър се втурна по стъпките ѝ. За нищо на света не би допуснал да изчезнат досиетата, които съдържаха интимния живот и най-съкровенията тайни на пациентите му.

Докторът вече наваксваше изоставането си. Когато забеляза, че тя вече се задъхва, той се хвърли върху нея и с цялата си тежест я повали на земята: неподвижна, с лице в снега и с извита ръка, притисната към гърба.

– Върни ми това! – извика и Конър и изтръгна чан-

Гийом
Мюсо

тата си.

След като си я взе, той стана бавно, стискайки здраво ръката на момичето, за да я принуди да се изправи.

– Пуснете ме! – изкрещя тя, мъчейки се да се освободи.

Конър не ѝ обърна внимание и я влачи няколко метра до един стълб от уличното осветление, за да я разгледа по-добре. Едва тогава можа да види лицето ѝ.

Беше момиче на петнайсетина години с крехка и издължена фигура. Бледото ѝ лице контрастираше с дългите черни коси, чиито мръсни кичури биеха на алено. Износеното ѝ палто от изкуствена кожа стигаше до къса пола, под която се виждаха обути един върху друг чорапогашници и мрежести чорапи.

– Пуснете ме! – повтори тя.

Все така безразличен към виковете ѝ, Конър стисна още по-силно ръката ѝ. Какво правеше това момиче самò посред нощ, в разгара на Бъдни вечер?

– Как се казваш?

– Я СЕ РАЗКАРАЙ! – изруга тя.

– Щом е така, ще те заведа при ченгетата!

– Мръсник!

Девојката започна да се бори с такива поривисти движения, че портмонето ѝ падна от джоба на палтото в снега. Конър посегна сръчно с ръка и го вдигна. Вътре имаше лична карта, която му позволи да узнае идентичността на крадлата:

Иви Харпър

родена на 3 септември 1991 г.

– Какво правиш навън в два часа през нощта, Иви?

– Върнете ми портмонето! Нямам право!

– Не знам дали ти си най-подходящият човек, който да ми говори кой има право – подметна ѝ Конър и я пусна.

Видяла се свободна, Иви отстъпи няколко метра, но не избяга. Стоеше срещу него и го гледаше предизвикателно.

Конър се взря в лицето ѝ. Тя трепереше от студ. Клепачите ѝ бяха гримирани в черно, но под този вампирски грим блестяха светлите очите на уплашено хлапе с четяща се в тях някаква странна решимост.

– Слушай, ще те заведа при родителите ти.
– Нямам родители! – отвърна тя и пак отстъпи назад.
– Къде живееш тогава? В някой център? Или в приемно семейство.

– РАЗКАРАЙ СЕ!

– Вече ми го каза – въздъхна докторът. – Само това ли си научила в училище?

Той изпитваше към нея някакво смесено чувство на досада и състрадание. Приличаше му на някого, но не можеше да каже точно на кого. Виждаше се, че е напласена, че страда и че това страдание бе взело превес над всичко.

– Както виждам, имаш нужда от пари...

Отговор не последва. Очите ѝ издаваха все този ужас, който тя не успяваше да прикрие.

– За дрога са, нали? Искаш да си вземеш дозата? В абстиненция ли си?

Иви се възмути:

– Не съм наркоманка.
– Ходиш ли на училище?
– Какво те засяга?

Конър се приближи до Иви и се опита да я вразуми.

– Чуй ме, аз съм лекар, мога да намеря къде да преспиш.
– Искаш да ме спасиш, така ли?
– Искам да ти помогна.
– Не ми трябва помощта ти.
– А какво ти трябва?
– Мангизи.
– И за какво?
– По дяволите, ти да не си ченге?

Конър отвори ципа на портмонето на Иви, за да види какво има в него: нищо. Нито една банкнота. Нито една монета.

Той сложи личната карта на мястото ѝ и върна портмонето на девойката, която с рязко движение го прибра.

– Желаш ли да хапнеш нещо топло? – предложи ѝ той.
– А в замяна какво ще искаш от мен?
– Нищо, Иви! – обеща ѝ той, поклащайки глава.

Момичето го гледаше с подозрение. Животът я беше научил да не се доверява на мъжете, макар че у този имаше нещо успокояващо.

- А защо искаш да ми помогнеш?
- Защото ми напомняш за един човек.
- За момент Иви се поколеба, но после отсече:
- Заминавам си, не ти ща яденето.

Конър подзе настоятелно:

– Слушай, има едно ресторантче по-нагоре по 14-та улица, казва се „При Алберто“. Знаеш ли го къде е?

Сякаш неволно тя кимна утвърдително с глава.

– Ще взема колата и ще идем да хапнем – додаде Конър.
– Алберто е кралят на хамбургерите в Ню Йорк. Няма нищо общо с „Мақдоналдс“, ще видиш.

– Нищо няма да видя.

– Във всеки случай аз ще отида. Ако до десет минути все пак се навиеш на един сочен хамбургер, хрупкав хляб, малки лукчета, резенчета краставички и задушени картофки, знаеш къде да ме намериш.

Без да бърза, докторът се върна обратно по улицата, вървейки по средата на тротоара. След като измина двайсетина метра, той се обърна

Уличните фенери обагряха в сребристо оределите снежинки и превръщаха улицата в истинска феерия. Сякаш вкочанена от студ, Иви не бе помръднала дори и на сантиметър. Конър пак почувства притеснение, като гледаше крехкото ѝ телосложение и мъртвешки бледия ѝ вид, сякаш нещо в нея вече беше умряло.

- Няма да дойда! – потвърди девойката предизвикателно.
- Ти решаващ – отвърна ѝ Конър.

* * *

След по-малко от четвърт час, седнала на маса в кафе-ресторанта, Иви поглъщаше вечерята с апетита на човек, който не е ял от два дена.

В тази гостилничка, останала извън модата и времето, от чиито хромирани метални пейки, тапицирани с протрита изкуствена кожа, се носеше приятното усещане на Ню Джързи. На стената зад касата имаше колекция от снимки с посвещения и човек би си помислил, че наскоро тук са били Джек Никълсън, Брус Спрингстийн и Скарлет Йохансон. В дъното на ресторанта от един плачлив високоговорител се разнасяше

старо парче на Клептън, което стигаше до ушите на половин дузина самотни клиенти.

Отвън, на тротоара, Конър пушеше цигара и се взираше през стъклото в девойката, сякаш искаше да проникне отвъд външността ѝ, в тайните на нейната душа.

Иви бе поставила на скамейката свитото си на топка палто и бе разкопчала жилетката си, под която се виждаше черна тениска с надпис „Kabbalists do it better“¹. На шията ѝ имаше сребърна верижка, на която висяха обърнат кръст и петолъчна звезда. Тя поглъщаше хамбургера с такова настървение, че цялата се беше изцапала с кетчуп. Докато се бършеше с хартиена салфетка, Конър видя, че на китките си бе сложила лепенки. Забеляза още, че на ръцете ѝ под лактите имаше следи от нараняване, което явно самата тя си бе причинила. Меко казано, това момиче не беше добре. Конър чувстваше, че я владеят противоречиви сили, че е изпълнена с някаква решителност, която обаче можеше да я доведе до срив.

Още като млад, Конър споделяше с Марк дарбата си да вижда в душите на хората.

Марк...

Докторът усети, че при мисълта за своя приятел погледът му се размъти. Когато бяха още деца, те си бяха обещали винаги да разчитат един на друг. В течение на годините наистина успяваха заедно да отбиват ударите, които животът не им спестяваше. Но изчезването на Лейла бе взривило общите им ориентири и розовите им надежди.

Конър всмука за последен път дим от цигарата и хвърли фаса в снега. В тази Бъдни вечер той имаше усещането, че е поел върху раменете си умората на целия свят. Защо ли трябваше в три часа през нощта да мръзне тук, вместо да си е вкъщи? Не биваше да продължава с този начин на живот. Не можеше да помогне на всички. Тежък за носене бе кръстът на майка Тереза. Навярно бе дошло време да си почине, да забрави пациентите си, да напусне Манхатън и да отиде другаде, за да започне нов живот.

Да се възроди.

¹ Кабалистите го правят по-добре (англ.).